

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2014 r.,

sprawy **M. J.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i art. 65 § 2 kk i i
innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 czerwca 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 maja 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego M. J. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, Sąd Odwoławczy odniósł się do kwestii oceny zeznań świadków mających w innym postępowaniu status oskarżonych i skorzystania przez nich, zgodnie z obowiązującymi przepisami, z prawa do odmowy składania zeznań. Jak wynika z pisemnych motywów wyroku, Sąd I instancji, a za nim Sąd Odwoławczy, dostrzegł fakt skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań w całości przez R. G., S. G., R. J. i D. B., natomiast częściowo przez M. J. i S. C. Sąd zwrócił uwagę, że w tej sytuacji, w pewnym stopniu zostało ograniczone prawo do obrony, skutkiem czego w bardziej rygorystycznym sposób podszedł do oceny wyjaśnień (zeznań) obciążających M. J. Szereg uniewinnień (13) w zestawieniu z pisemnymi motywami, uprawnia do przyjęcia, iż Sąd bardzo skrupulatnie podszedł do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i z należytą ostrożnością i rozważą ocenił zeznania osób obciążających skazanego M. J., mając właśnie na uwadze fakt skorzystania przez nich z prawa do odmowy składania zeznań. Równie wnikliwie i szczegółowo Sąd odniósł się do wszystkich okoliczności, które stanowiły o sprawstwie skazanego, uzasadniając poszczególne czyny mu przypisane. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu I instancji, prowadzi do wniosku, iż niejednokrotnie zeznania (wyjaśnienia) wymienionych osób znajdują potwierdzenie w zeznaniach innej osoby i powiązanie z zeznaniami osób pokrzywdzonych danym przestępstwem, których treść, czy to w zakresie rodzaju skradzionego samochodu, czy miejsca z którego został skradziony, jest zgodna z zeznaniami świadka wskazującego na sprawstwo skazanego M. J. Zgodzić należy się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że tak dokonana ocena materiału dowodowego korzystać musi z ochrony przewidzianej przepisem art. 7 k.p.k., a zarzuty apelacyjne odnoszące się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz zasady *in dubio pro reo* jawią się jako polemiczne z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd. Stąd też w zakresie zarzutów podnoszonych przez obrońcę skazanego w pkt 1-3 kasacji, należy skarżącego odesłać do lektury uzasadnienia z k. 6-11 i podkreślić, iż wbrew jego twierdzeniom Sąd Apelacyjny, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art.

457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji, w tym zakresie, za niezasadne.

Przyjęcie w opisie czynu, że skazany dopuścił się popełnienia czynów, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, ustalonymi bądź nie osobami, wcale nie oznacza, iż orzekający Sąd dopuścił się naruszenia przepisu prawa procesowego, gdyż tego rodzaju opis czynu odpowiada użytemu w przepisie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. pojęciu dokładnego określenia przypisanego czynu. Z opisów czynów przypisanych skazanemu wynikają znamiona czynu zabronionego, a także czas i miejsce popełnienia przestępstwa oraz sposób działania (podobnie wyrok SA w Łodzi z dnia 25 września 2012r., II AKa 69/12, Lex nr 1237100).

Pojawianie się sprzeczności i rozbieżności, o których wspomina autor kasacji w kontekście naruszenia art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 5 kasacji) jest zjawiskiem naturalnym, także, a może wówczas, gdy zeznania lub wyjaśnienia są składane, gdy od chwili czynu upłyne dłuższy okres czasu i dotyczą większej liczby zdarzeń. Jak podkreślił Sąd Odwoławczy, a z czym należy się zgodzić, okoliczności związane z pojawieniem się drobnych sprzeczności, nie odnoszących się bezpośrednio do istoty sprawy, nie mogą z góry przekreślać wiarygodności określonego źródła dowodowego. Ujawnienie w sprawie sprzeczności, czy rozbieżności, nakłada na organ procesowy obowiązek podejścia do nich z dużą dozą ostrożności, co też Sąd orzekający uczynił w rozpoznawanej sprawie.

Niezasadny jest także zarzut z pkt 6 kasacji, tj. obrazy prawa materialnego wskutek błędnego zastosowania art. 91 § 1 k.k. i art. 12 k.k. wskutek jego niezastosowania do przypisanych skazanemu M. J. czynów. Pomijając to, że zarzut ów stanowi w istocie kwestionowanie ustaleń faktycznych, zauważyć należy, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał, zdaniem orzekających w sprawie Sądów, na ustalenie, że skazany dopuścił się ich popełnienia z góry powziętym zamiarem, nie ma bowiem podstaw aby przyjąć, że przystępując do realizacji pierwszego składającego się rzekomo na ciągłość zachowania, skazany działał w zamiarze popełnienia kolejnych. Nie spełnia bowiem „kryterium czynu ciągłego sytuacja, w której poszczególne zachowania sprawcy nie są ujęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały zrealizowane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego z nich, lecz nieistniejącym z góry, a

pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania”
(k. 12 uzasadnienia SA).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.